

LA ESCENA CATALANA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
PLAÇA DEL PI, 5.

PREU 15 céntims

AmyC

L'ACTOR ENRIC CASALS

En «ba dama alegre»

En «b'bereu Escampa»

En «ba Mare»

Quart folletí (16 planes) de *La casa de tohtom*
Primer folletí (16 planes) de *La Santa*

THE AMERICAN
1870

THE AMERICAN
1870

THE AMERICAN
1870

THE AMERICAN
1870

THE AMERICAN
1870

LA ESCENA CATALANA

REVISTA TEATRAL

SURT ELS DISSABTES

INFORMACIO—LITERATURA—NOVES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PLAÇA DEL PI, 5.—BARCELONA

A totarrèu les oques tenen bec

NEU a Madrid, a Xauxa o al Purgatori, comedians de Catalunya, si creieu que som ingrats a casa vostra Però pretendre que només entre nosaltres se fa el buit als artistes i declamar això, vinga o no vinga a tom, es temerari i de mal gust.

La raça dels menyspreuadors no es acabada. Pels nostres escenaris s'escolta encara, tot sovint, aquell «me'n vaig!» fatídic que un dia fou famós. Cal no consentir-lo més. Ja prou rebaixement, ja prou paciència, ja massa tolerància.

Vesten si't sembla, actriu; venten si vols, actor; però no'n llueixis el propòsit com un mèrit o gràcia personal. I, sobretot, al explicar-lo, no parlis de injustícies que t'han fet ni presentis Madrid o les Amèriques com terra de promissió. Aquí i a totarrèu les oques tenen bec i certs personatges tiren coces. Aquí i a totarrèu se troben obstacles i inconvenients i lluita i competència i les males passions se crien i compegen

Exemples? Ne tenim dos a mà, però molt saborosos, i no sabem resistir-nos a oferir-ne al lector lliçó i substància.

Primer càs: la Montserrat Faura de Garcia va a Madrid.

Divinament. Magnífic. La Faura no perdia ocasió de cantar les excel·lències de la cort. Allò fóra arribar i moldre, bufar i fer ampolles, voler es poder. No com a Barcelona, on cada pas costa mitja vida i per cada amic sospitós se troben cent enemics mortals. Doncs prou Teatre Català i cap al «Cervantes» falta gent a conquerir Espanya!

Ja hi som Ja'ls hi tenim. Debuta la Montserrat Faura de Garcia amb *Los Hugonotes* de Miquel Echegarai. No fou un èxit. La sensible notícia es comunicada a Barcelona, pel corresponent «Raimond» de *El Teatre Català* i el corresponent «Janot» de LA ESCENA CA-

TALANA. I, confirmant el fet, vé que se sab desseguida que la Faura de Garcia torna a Catalunya.

Doncs arriba la Faura. I una de les primeres providències que pren, es *desmentir* al bò den «Raimond» —i, de retop, al honradíssim «Janot»— en un comunicat que publica *El Teatre Català* de la setmana passada.

Desmentir-los hem dit? Escolteu, escolteu en quina forma:

«En primer lloc, el públic va protestar-me? No.»

Mira que tall! Quí parla de protestes? Aleshores acusaríem *fracàs complet* i no la manca d'èxit de que ens fèiem ressó.

«Vaig tenir d'ell—segueix l'actriu,—ni una petita mostra de desagrado durant la representació? Cap, molt al contrari—ho volem creure,—puix que al final del primer acte, que'l fineix la característica, quin paper jo interpretava, *van fer aixecar el teló.*»

Aixecar el teló? i a Madrid? Ja es prou victòria. Oh noble orgull!... I dels telons i telonets que nosaltres aixecàvem, infinites vegades, quan ella treballava a Barcelona, no se'n recorda la Faura? No valien la pena, també, de senyalar-se amb pedra blanca?

«Si he retornat a Barcelona, consti que no porto, artísticament, cap desengany» Molt bé l's queixen, aquets senyors de tan bon acontentar, del primer regateig de un crític nostre?

«Aquest el tindria—el desengany,—si m'haguessin deixat defensar amb el meu treball i amb tots els meus esforços no m'hagués donat els resultats per mi esperats, però com siga que,—ara vé'l bò—per raons que desconec, «la empresa no'm donà'l dret de demostrar lo que ja podia fer» com que, primer que artista, soc digna, «vaig retirar-me,» portant sols la amargor de «no haver trobat l'apoi que's necessita» quan un se sent amb forces per lluitar.»

Ah, de manera que no va trobar l'apoi que esperàva? De manera que, també a Madrid, fan el buit, hi ha envegetes i obstacles i enemics? De manera que no tot lo dolent es en «aquest Barcelona?»

Ja ho sabíem Ja ho dèiem. Ho repetim avui. Amb la convicció més ferma,—amb tot,—de que les nostres paraules seràn prèdica en desert i que caldràn

altres tristíssims experiments perque els comedians de Catalunya se'n convencin.

I vagi el darrer càs lamentable dels dos que proposàvem: la Marguerida Xirgu de Arnall va a les Amèriques.

A les Amèriques? Xauxa, Xauxa set vegades! Públic sincer i entusiasta, crítica imparcial, *pesos* a dojol Així imaginem les Amèriques alguns artistes catalans. Sí, sí, tirem floretes! Doncs, sabeu com preparen *el terreno*, a la Xirgu, certs periòdics d'aquella barriada? Calumniant, fent brometa, regatejant-li mèrits ja abans d'haver-la vista. Fent-li pagar molt cara la propaganda que fa'l seu empresari, *Teatros i Artistas* que'ns ha caigut a les mans (corresponent al 31 de Desembre de l'any passat) publica'l retrat de la Xirgu en *Salomé*. I l'acompanya, com qui no hi toca, a estil de contrapès, del següent comentari en realitat fastigós:

«He aquí el retrato de la señorita Xirgu, en *Salomé*. ¿Hay alguien á quien convenza? No es cierto que estamos en presencia de una coupletista de esas que dicen bailar danzas orientales? Ciertamente no sabemos qué arreglode *Solomé* será ese, pero desde luego que ni en ese rostro ni en esos ojos se refleja el espíritu bárbaro, oriental y lujuriente de la intensa heroína de Wilde. No; esa mujer no pondrá besos en los muertos labios de San Juan. Ese peinadillo burgués la condena. Ese atavío, fuera de la época y de cómo la sintió el poeta, la delatan.

»Y conste que no queremos mal á nadie, pero entre tanta miel bien viene una gotita de hiel.»

Així proben, els sud-americans, de rebaixar elogis, d'amargar il·lusions, d'acobardir un artista ja abans de son debut! I tenen el cinisme de confessar-ho, tranquils i riallers, com si fecin una acció de les més ustes!

Que no tota la premsa ni tota la gent d'allà son de aquesta mena? No'n duptem. Però tampoc podrà dir-se que a Catalunya siguin majoria els mancats de vergonya.

Aquí a totarrèu, — repetim el concepte, — hi ha espines entre flors. Aquí a totarrèu—diguem-ho clar—les oques tenen bec i certs personatges tiren coces...

No oblidem la sentència.

De París estant

El teatre patriòtic. — l'embuscade, a la «Comédie Française.» — Ardors bèl·les. — Sylla a l'«Odeon.» — On ne peut jamais dire, al «Teatre des Arts.»

El teatre francès està, actualment, en plena febre de producció i la temporada teatral a París, bat el seu plè, de manera que més que difícil, seria impossible, fins per el cronista més llest, poder parlar de totes les obres darrerament estrenades.

Entre tantes produccions n'hi ha unes quantes que podrien ésser classificades dintre el nom de teatre patriòtic. Sembla, efectivament, que'ls francesos s'hagin proposat fer patria des de el marc del teatre.

El teatre, síntesi de totes les virtuts, picota de tots els vicis i passions, encarnació de la realitat i temple de l'idea, no pot de cap manera rebutjar el sentiment de patria, ja que com manifestació de l'art té d'enaltir-la, però d'això a fer servir l'escena i l'art dramàtic com una tribuna pública plena de parcialitat, per predicar-hi odis i anatemes contra un'altra patria, per avivar odis de races i originar provocacions ridícules, es infantívol i tartarinesc.

La primera d'aquestes obres, un èxit de galeria, fou *Cœur de française* i va ésser estrenada fa poc a l'Ambigu. Faig considerar-ho tan superflu i tan banal, que ni vaig dir-ne res, però la serie d'aquesta mena d'obres va continuar-se al teatre Rejane amb *Alsace* i ara darrerament al teatre Sarah Bernhardt amb *Servir de Mr. Lavedan*.

Cœur de française, obra treta d'una novela vulgar de folletí, es un melodrama plè d'intrigues d'espies, de secrets de guerra, de traicions i destinada, naturalment, contra els alemanys.

L'any 70—diu un personatge dirigint-se a n'aquets—vareu poder guanyar, però ara estem ben preparats.

I esclata una ovació, frenètica i delirant. Ningú del públic té prou serenitat per fer-se el raonament de que des de l'escena no's derrota pas l'enemic.

D'*Alsace* ja se n'ha parlat desde LA ESCENA CATALANA. Porta el mateix sagell però es més literaria, té més intensitat i fins seria un bon drama si la feblesa, en aquest cas, del patriotisme—del *chauvinisme*, millor dit—no sobrepugés a l'acció de l'obra.

Servir, obra menys cridanera, d'un autor força respectable, ha vingut a fer el triptic del teatre patriòtic que acaba de nèixer amb la virulència d'un floronco.

Son obres que interessin sols als francesos i per els francesos han sigut escrites. Aquesta es l'equivocació de llurs autors, escriure obres per un públic

determinat amb una tendència i finalitat, que solament pot trobar acollida en aquest públic qu'ells saven.

La crítica de París, potser per consideració als autors, ha tractat, en general, aquestes obres, amb massa benevolença i això es una altra feblesa patriòtica que no deuria tenir la crítica.

Aquests son els comentaris que m'ha suggerit la trilogia de *Cœur de française*, *Alsace* i *Servir*.

— L'estrena de *L'Embuscade* a la «Comédie Française» ha sigut una desil·lusió per els amics i admiradors de Mr. Kistemaekers.

El protagonista es un pobre bort, l'acció molt gastada i els personatges falsos i convencionals. No es obra per la «Comédie Française», va dir el crític del *Journal* i l'endemà l'autor li enviava els padrins.

Un cas idèntic va produir-se quan un altre crític va atrevir-se a dir qu' *Alsace* era una obra inoportuna i *chauvinista*. Decididament estem en època d'ardors bèlics.

— Seguint la llista d'estrenes arribem a *Sylla* estrenada a l'Odeón. Mr. Alfred Mortier, l'autor, no'ns ofereix solsament un retrat acabat del dictador romà, sinó que veiem la tendresa i la revolta de son fill Faustus, la duplicitat de Catilina, l'eloqüent ambició de Ciceró i l'intel·ligència noble de l'actor Roscius, tots aquets personatges son dibuixats amb precisió i l'obra forma, en conjunt, un quadro de la vida política de Roma.

L'intriga amorosa té menys interès. L'amor uneix Fulvia, la filla d'Ofella, a Faustus, el fill de Sylla. Però Sylla deu castigar a Ofella perquè l'ha desobeït. Per salvar el seu pare, Fulvia arenga al poble i l'incita a la acció revolucionària. Fulvia arriba, en un moment, fins a la cambra aon Sylla s'entrega als plaers i vol assassinar-lo, però, en realitat, mata a l'actor Roscius que per una combinació havia pres els vestits i l'actitut de Sylla. La tragedia s'acaba per la mort d'Ofella i de Faustus. Davant del cadavre del seu fill, Sylla renuncia al poder.

Aquesta tragedia arriba a la vehemència i a la brutalitat i no sembla mai un lleuger exercici literari. Mr. Mortier se val d'aquesta acció per dir-nos els seus sentiments i les seves idees, com Corneille, Racine i Voltaire.

Mr. Desjardins ens ha donat una bella imatge de Sylla.

En l'obra hi ha sols una dona, Fulvia. Mlle. Gilda hi ha estat hermosa, sincera i tràgica.

— Al «Teatre des Arts» una obra divertida, *On ne peut jamais dire*, de M. Bernard Shaw, un autor anglès que s'ha obert pas d'una manera ràpida, original i admirable.

Algún crític ja ha dit d'ell que es el Molière del segle XX. Aquesta frase ha produït rebombori i protesta.

— Això no es veritat, diuen uns.

— Això no serà mai, diuen els altres, Shaw no té res den Molière.

I el públic que no més sent els noms de Molière i

de Shaw, amics i enemics d'aquesta comparació ajuden a fer *reclame* a l'obra.

Els que tiren pedres contra el monument de Shaw, no's donen compte qu'en realitat no fan més qu'aixecar-lo. Certament, Bernard Shaw—com Oscar Wilde—considera l'escàndol com un gran medi de propaganda.

Però poc importa si l'autor anglès es o no el Molière del segle XX; ningú sab lo que escriuria Molière en els nostres temps i si hagués nascut a l'Inglaterra.

On ne peut jamais dire, tracta una qüestió delicada: la qüestió de la família.

Aixís com *Pel de panotxa* en un moment candorós diu allò de: «no tothom ne pot ser d'orfe», en la passa de Shaw un personatge que's creia també orfe, reproba cruament a un amic seu l'haver-li fet conèixer al seu pare.

— Estem aquí—diu—en presència d'uns infants que com orfes gosen d'una pau i d'una llibertat indescriptible i ara volen introduir en la nostra parentela més íntima un home que no coneixem.

I això solament, pot explicar les protestes d'una part del públic que no té el gust de l'humor.

Uns s'ho prenen en serio i altres riuen.

Als fills, obeïnt a la veu de la sang, acaben per abraçar a l'intrús, al pare, que acaba per canviar l'educació i la manera d'esser dels seus fills, amb gran sentiment per part d'aquets per que el seu pare queda sempre un home nou, desconegut, cruel qu'han de tolerar, obeir i respectar perquè es pare. Adeu la pau, la llibertat i l'alegria dels orfes. Ara tenen pare.

No's pot negar que l'obra es excentricament original i sota la capa de l'humorisme s'hi amaga una ironia punyent i una filosofia amarga, discutible com tota filosofia.

MILIU

l'última jornada

Perdut per l'infinita carretera,
un pobre vell camina lentament:
talment com si fos l'ombra missatgera
de l'espantosa mort qui va a ponent.

Cap cot i enllà sense mirar enrera,
camina trist, tot sol, inconscientment...
perdut per l'infinita carretera
sota d'un cel de foc, d'un cel rogent...

I l'endemà, quan ja aclareix l'aubada
i el sol ixent desperta l'aucellada,
sobre les fulles mortes per tot llit...
horriblement la boca esbadellada,
oberta i vidriosa la mirada,
el pobre vell jau fret, tot arraulit!

JOSEP FIGUERAS S.

Públic manifest del SINDICAT D'AUTORS DRAMÀTICS CATALANS

NOVAMENT la dignitat dels autors dramàtics catalans ha sigut afrontada i escarnida en dues de llurs més vistents personalitats, per aquell impopularíssim empresari les intemperancies del qual produïren, no fa gaire més d'un any, la solidaritat artística i l'agermanament de tots els escriptors que's consagren a Catalunya, amb patriòtic entusiasme i amb sacrifici gairabè heròic, al conreu de la literatura escènica.

Emancipats i tot del domini d'aquell que anys i anys monopolitzà inconsideradament en profit d'egoistes interessos un patrimoni qu'era de tots, els autors continuen encara sofrint, sinó els efectes d'una rebaixadora dictadura, de la qual ja n'estàn sortosament deslliurats per sempre més, els esquitxos del verí d'un despit i d'un odi generats per la impotència i per un esperit de baixa venjança.

La premsa d'informació de la ciutat ha ressenyat ja els fets que motiven les anteriors alusions i la redacció del present manifest. No hem d'insistir, doncs, en retreure aquí tan poc edificants històries; i fins la nostra protesta s'hauria limitat a un particular desagraïment als autors ofesos, a una manifestació de senzill companyerisme, sense trascendències fora de la nostra col·lectivitat, si la grolleria de que han sigut objecte per part de l'empresari del Teatre Principal d'aquesta ciutat, els senyors Don Angel Guimerà i Don Apeles Mestres, per la circumstància especial de retopar en una actriu forastera de tan gloriosos prestigis com la senyora Italia Vitaliani, no convertís lo que no hauria passat de ser una qüestió corporativa en un verdader cas de dignitat ciutadana.

Aquets son els termes que donen real gravetat a la qüestió: una artista exel·lentíssima, forastera—títol que per si sol es prou per a fer-la mereixedora de la més esquisida cortesia—en les afeccions de la qual hi té lloc preminent l'amor que sent per la nostra Barcelona i la consideració que li mereixen les produccions de la nostra dramàtica nacional, que, esmaltades amb el seu art admirable ha donat a conèixer arreu del món; s'ha vist vi-

olentment impedita de retre a l'art català l'homenatge del seu talent meravellós, s'ha hagut d'enterar d'una pila de misèries nostres; se l'ha posada en el cas d'haver de sofrir l'afront i el desaire del refús incivil d'una galanteria amb que volia afalagar-nos; ha hagut d'heure esment de la dissort que pesa sobre el nostre teatre que purga actualment antigues culpes de les quals n'es principalment responsable aquell home funest que encara tracta d'exposar-lo a noves ignominies.

Més que l'escarni fet a la nostra dignitat corporativa, més que'l dolor de la nova ferida oberta en el nostre amor propi, els autors sentim en l'ànima l'agravi inferit a la egregia actriu italiana i la ofensa feta al bon nom i a la cultura de Barcelona.

I es d'això de lo que principalment protesta el Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans, i es per això que al adreçar aquest públic desagraïment als senyors Guimerà i Apeles Mestres il·lustres capdevanterers seus, tracta, al mateix temps, de justificar-se davant de la senyora Vitaliani, dels seus dignes companys, i de la opinió catalana, condemnant solemnement la incalificable conducta del empresari del Teatre Principal.

Però l'actitut del Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans, no pot ni deu limitar-se aquí. El Sindicat té'l dever de prevenir la reproducció de semblants vergonyes que tan obertament conspiren contra la justa nomenada que de culta, cortès i hospitalaria es té feta la nostra ciutat, i es an aquest objecte qu'aconsella i recomana a les companyies forasteres, que en tant i mentres estigui el Teatre Principal en les barroeres mans que'l malmenen, s'abstinguin en absolut d'empendre cap negociació per actuar-hi, en la forma que fos. si no volen sofrir, traduïdes en la més espaventable desfeta econòmica, les conseqüències de la impopularitat que estigmatiza la gestió del seu actual empresari i del buit amb que'l públic culte correspon al seu desastrat comportament.

Per la Junta General del Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans.

LA JUNTA DIRECTIVA

ELDORADO

Foren uns temps—no massa lluny encara,—que els drames eren clíniques, càtedres ambulants les comèdies i les taules, tauletes de dissecció. Els autors dramàtics, aleshores, enlloc de llegir els clàssics, estudiaven cursos de medicina comparada i substituïren els hèroes per malalts. A l'alçar-se el teló ja s'esperava, darrera de cada bastidor, un *cardiac* apunt de fer desgràcies.

En *Obscuro dominio* ens compareix un manicomi sense atenuants i en plena efervescència. Allí crits, allà plans i repics de campana i camises de força en perspectiva. La primera impressió, inquietadora, aguda, va creixent per moments i ens fa seus i domina. Si fóssim aprensius, tremolaríem; si al entrar al teatre patíssim de manies, sortiríem amb deries complicades...

Així se fa l'elogi d'aquets drames. Reconeguent-ne la eficàcia patològica i el dò que tenen de malmetre els nervis. El *Obscuro dominio* de l'Arquitas Valente, autor italià, deixarà satisfets als partidaris de passar-se una nit amb l'ail al cor.

Imagíneu un home reposat i serà que s'torna boig de tant tractar amb bojos. Diu que un boig ne fa cent. L'adagi ho canta. Doncs en el drama aquest la cosa es a l'inversa: cent bojos fan un boig. Suau sentència i piadosa, comparant-la amb l'anterior. Mes, de totes maneres, neguitós esperiment que'ns fa posar els cabells de punta...

Cal afegir que l'obra es ben escrita, amb *trucs* de molt efecte i coneixement dels recursos teatrals? No serem dels que ho duptin. Des del moment que'l drama ens sugereix, ha de ser planejat amb enginy i resolt amb gran traça. De lo contrari, ens farien somriure tantes complicacions i acabaria en rialles la tragedia.

Perxò dol, doblement, que un autor perdi el temps fent-nos perdre la calma per a trobar, al cap d'avall, una frívola nit d'insomni. Ben portada, ja ho crec; però sempre de bon estalviar. Car no'es missió de l'art --ni va enlloc, per més senyes,— martiritzar el públic amb uns quants coneixements de medicina que's tinguin, barrejats amb l'habilitat que's posseeixi per a combinar comèdies.

En Tallaví revelant-nos, una vegada més, ses condicions excepcionals. Durant el primer acte, es un prodigi de naturalitat. Mes ja insinua, amb molt talent, l'*obscur domini* que l'acaba. La gran escena del segon acte, que té amb la pobra malalta, ens feu sentir una fonda esgarripança. I al esclatar, finalment, boig entre bojos, una ovació de les més entusiastes coronà son treball. En Tallaví en *Obscuro dominio* es el mateix artista eminentíssim que se'ns mostrà en *Espectres*. Cal veure'l en ambdues obres.

La senyora Delgado Caro el secunda amb acert. I així els altres artistes de la companyia, tots disciplinats i correctes sota la mà de una intel·ligent direcció escènica.

ROMEA

Dissabte tingué lloc el benefici de la distingida dama jova Isabel G. Xifrà amb la reproducció de la comèdia dels germans Quintero *Las de Cain*.

Son unes gracioses escenes quasi bé de sainet, però la majoria planegades amb enginy i resoltes amb aquella cultura, discreció i equilibri que els Quintero no abandonen mai. Acàs sobri, en *Las de Cain*, aquell episodi de la cacera den «Pepin Castrolejo.» Aquí la bonhomia de «Don Segismundo» claudica i consegueix, amb males arts i pitjor llei, els seus honrats propòsits. Llàstima de tara, que'ns fa posar desagradablement seriosos, entre tal devassall de delicioses i ben intencionades picardies!

A més de la beneficiada, que interpretà molt bé la «Marucha» se distingiren en aquesta comèdia les senyores Abadia, Hurtado i Martinez i els senyors Larra, Pacheco, Torres i Sanchez.

—Per avui està anunciat el benefici del popular Marià de Larra amb les comèdies *La Careta verde*, dos actes den Ramos Carrión, i *El Capitán Marín*, tres actes, «escrita» segons els programes, per Don Eusebi Blasco. Però ens consta que aquest *Capitán* es d'origen francès d'on el tragué en Ferrer i Codina per a «escriure» els «seus» *Toreros d'hivern*.

ESPANYOL

Una vella obra italiana—traduida aquí, arranjada ença, amplificada més enllà,—ha servit de patró i model a *La Roma de Nerón* que representa amb bon èxit aquesta companyia. Més que reconstrucció històrica, es obra d'espectacle; ans que un *Nerón* literari, es un *Nerón* sensacional. No's pretèn cridar l'atenció de una minoria intel·ligent, sinó dirigir-se al grós públic i interessar-lo amb el drama complicat. Reconeguem, amb tot, que els episodis que's presenten son triats amb relatiu bon gust i el conjunt no deixa de revelar-nos traça i coneixement dels ressorts teatrals.

Una excel·lent presentació—en decorat i indumentària,—acaba de despertar la curiositat per *La Roma de Nerón*. I apuntarem encara, en el capítol d'elogis, la bona voluntat i acert amb que tota la companyia interpreta aquest drama. Farem menció especial de Don Ricardo Calvo que fou aplaudidíssim, no sols com actor de mèrit, sinó com a director d'escena d'excepcionals qualitats.

El jove escenògraf senyor Jimenez Solà, fou cridat en escèna. La bona impressió que produeixen ses decoracions deu estimular-lo a seguir treballant amb el mateix entusiasme.

En resum: un espectacle culte i distingit i, donades les circumstàncies del teatre en que té lloc, molt digne de recomanar-se a la imitació de empresaris semblants. Car no tot han de ser, al Paral·lel, sang-i-fetges i traïdors de trascantó o *sicalipsis* i atraccions a «la orden del dia»

• SOCIETATS RECREATIVES •

Joventut Republicana Radical (Sant Andreu)

Diuenge, després d'un drama castellà, la part més jove de la companyia representà l'obra de l'Iglesias *Joventut*. Hi prengueren part la senyoreta Vallespi, la senyora Montal i els senyors Galicia, Alier, Hugas, Ollé i Ramon.

La Llum Andreuenca (Sant Andreu)

L'Agrupació de l'entitat posà en escena el drama de l'Iglesias *Les Garces* i el sainet *Celos de un rei*.

Ambdues foren excel·lentment executades i per lo tant molt aplaudides. Els intèrprets foren la senyoreta Vallespi i les senyores Montal i Bonet i els senyors Moraut, Corbera, Bigorra, Buyó, Viñals, Nonell, Estruga, Guitart, Molins, Rodriguez i Comas.

Elenc Artistic

Baix la direcció del senyor Berenguer s'hi representà amb tota riquesa i propietat l'obra *De pescador a Sant*.

En l'execució hem de fer ressaltar els mèrits dels senyors Julià, Sabes, Folch, Estrada, Anullis, Amat, Bauzá, Suriol i Lladó. La nombrosa concurrència que omplia de gom a gom l'espaiós teatre sortí satisfeta de la festa.

Niu Guerrer.

Dirigida pels senyors Torelló i Vila se representà la traducció catalana *Sherlock Holmes*, lluintse principalment la notable actriu senyora Panadés i el senyor Vila. El senyor Torelló estava molt insegur del seu paper, cosa que'ns estranyà donades les bones condicions d'aquest actor estudiós i conscient. Ajudaren a la bona harmonia dels conjunts els senyors Marti, Ferrándiz, Ventura, Farrés, Piqué, Maxenc i Prous. La presentació, tractant-se d'un local modest, força acceptable i mereixedora de nostre imparcial elogi.

Lluïsos de Bethèrm

Se'ns comunica que per Pascua començarà la temporada teatral amb un elenc dramàtic notable i essent dirigit per un vell aficionat i coneixedor de teatre.

També sabem que les obres que's posaran en escena seran escullides dintre aquest genre, deixant exclut tot lo barriuer i ridícol.

Centre Nacionalista Republicà (Gracia)

Amb la traducció catalana de *Lo Diner*; e quadro dramàtic d'aquesta societat logrà fer passar un bon rato a la concu-

rrencia que freqüenta aquestes funcions teatrals. En la interpretació se portà maravellosament la cada dia més notable dama jove senyoreta Roca; essent molt ben ajudada en son comés per els senyors Aviñó, Sala, Rodrigo, Martell i Casadesús.

La Marguerida (Gracia)

El passat diuenge l'agrupació «Talia jove» posà en escena el drama *De pecador a Sant*. En la interpretació del mateix hi prengueren part els senyors Carratalà, Fornaguera, Talón; Anjelats, Mateu i Lopez, els quals demostraren no estar prou posesionats dels respectius papers per quin motiu l'obra en conjunt s'hen resenti bon xic. La direcció a càrrec d'en Pere Calveras.

La Filantròpica (Gracia)

En aquesta important societat el diuenge últim, baix la direcció de en Josep Xuclà, representaren el drama traduït a nostre llengua per en Vallés i Ribó.

L'Honor, el qual obtingué una regular interpretació per les senyores Casases i Farrán, senyoreta Capdevila i senyors Xuclà, (germà) Serrà, Tarín, Matamoros, Gascón.

La direcció i presentació, acceptables.

Casa del Poble

La companyia d'aficionats Claramunt-Devenat ha representat, amb bon èxit, el drama den Guimeà *La Reina jova*.

També ha sigut posada en escena, obtenint molt bona execució, la comedia den Martí Giol *La Santa*.

DE NOSTRES "CORRESPONSALS"

Teià.—«Teatre La Palma.» Se representà diuenge passat la comedia den Morató *La Fortuna Boja*, prenent part en l'execució la senyora Antonia Baró, la senyoreta Ramona Mestres i uns aficionats de la casa, alguns d'ells bon xic novells.

L'obra sortí amb un conjunt bastant regular puig tothom treballà amb bona voluntat per poder treure'n partit, especialment la esmentada senyora Baró que's lluí admirablement per l'interpretació que hi dongué tan acertada.

Cal apuntar també el bon zel amb que feu sa tasca la senyoreta Mestres, ja que feu una «Emilia» tant perfeccionada que col·laborà molt al bon èxit de la mateixa.

Per pessa, *El rapte de la Sabina*, que divertí i acabà de completar el fer passar deliciosa la estona a la concurrència que era de dordre no fos més nombrosa.

Seu de Urgell.—«Teatre Riambau.» Diuenge passat, la companyia que dirigeix el primer actor Ramón Samarà, posà el drama den Guimerà *Terra Baixa* on el senyor Samarà va fer-nos un bon «Manelic»; molt bé la senyora Torrent en la «Marta» i la senyora Molgosa i Bergadà, molt en caràcter. Dels demés cal mencionar els senyors Cama, Moles, Bergadà, Roca i Salciat.

La direcció, a càrrec del senyor Samarà, bona; molts aplaudiments de la nombrosa concurrència... i fins que'ns facin *El Mistic*, que, segons rumors, serà aviat.

Vilanova i Geltrú.—En el teatre de la societat «Unió Obrera» s'hi representaren el diuenge prop passat, per la tarde, les obres sense dames *Un mort resucitat*, *L'idota del Gorg Negre*, *Ditxosos barrets*, obtinguent un regular despenyo.

Lleida.—«Saló Catalunya.» Companyia Casals-Cazorla. Una sola obra catalana ens han ofert aquesta setmana en aquest teatre; la deliciosa comedia *Els savis de Vilatrilla*, que fou despenyada a consciència pels apreciables artistes que comanda el senyor Casals.

«Saló Portfoliograf.» Companyia Ballart-Marsal. El dimecres s' estrenà la traducció catalana *El detectiu Sherlock Holmes*. La execució fou correcte, sobreescortin la senyora Marsal en la «Miss Brent»; el senyor Ballart en el protagonista i el senyor Pujol en el «Moriarty.» Dita obra s'ha mantingut casi tota la setmana en els cartells.

Figueras.—«Teatre Principal.» El dia 20 la companyia que dirigeix en Carles Capdevila estrenà el drama den Rusiñol *El despatiat*, que siguié magestuosament interpretat per les senyores Baró, Pla, Fornes, Cotó, Huguet i senyors Capdevila, Daroqui, Bardem, Sirvent, Bozzo Lluelles, Bonet, i Munt. Per pessa ferém *Viatge boda*.

El dia 22, la comedia d'Iglesias *La noia maca* i una pessa de meitat de preu. La primera alcança un sorollós èxit. És una comedia molt preciosa i interessant, i en ella sobressortiren les senyores Baró, Pla i senyors Bardem, Capdevila i Daroqui.

Sabadell.—«Lliga Regionalista.» El passat diumenge per la tarda hi tingué lloc una funció de broma representant la comedia *Gent d'ara*, que agradà forsa. Acabà amb *El rapte de la Sabina*, que feu riure moltíssim.

«Círcol Tradicionalista.»—S'ha presentat el drama *Incapacitat* que tingué una interpretació molt ajustada. La pessa *Sistema Munyon* per final, agradà molt.

Mataró.—«Ateneu Obrer» Diumenge a la nit debutà una companyia catalana composta en sa majoria amb elements de la que fou del Sindicat, la qual es dirigida per l'aplaudid actor Joaquim Viñas, figurant'hi com a primera actriu la senyoreta Elvira Fremont.

La obra escullida siguié la comedia en quatre actes de J. Pous i Pagés *Senyora Avia vol marit*, que fou dignament desempenyada per les senyorettes Fremont, Roca, Persiva i Ortizi els senyors Viñas, Tort, Galcerán, Bonet, i Julio, que digueren els seus respectius papers ben ajustadament.

Properament tindrà lloc la estrena de la producció dramàtica del immortal Pitarrà, *El Campanar de Palma*.

Tarragona.—«Fraternitat Republicana.» La companyia d'aficionats posà en escena el drama de Iglesias: *El cor del poble* obtenint excel·lent interpretació per part de la senyoreta Rosa Rodríguez i en Llorens Alsina en els seus papers acompanyats molt bé per en Vinyals Verdaguer, Rius y Fornes.

Canet de mar.—Diumenge, al Principal va representar-se *Misteri de dolor*, den Gual; *Jordi Erin*, den Burgas i *Dissabte de gloria*, den Folch i Torres, a càrrec de la companyia Santacana.

Badalona.—«Gent Nova.» El teatre d'aquest centre el diumenge prop-passat posaren en escena el dram d'en Guimerà *Maria-Rosa* que tingué una bona interpretació, particularment per part de la senyoreta Mercè Daroqui encarregada de la protagonista.

El senyor apuntador cridant d'una manera extraordinaria.

Reus.—«La Palma.» Diumenge organissaren una funció de broma composta de les comedies, *La deria de don Pau*, (Colomer) i *Lo remey universal* (S. Argila) qual execussió feu riure de valent a la escassa concurrència qu'hi assistí.

Excecutaren les obres la senyoreta Basseda i senyors Fortuny, Casas, Sabater, Senet, Vallverdú, Mantolí i noi Casanovas.

«Centre Tradicionalista.» El drama bíblic d'en R. Pamies, *Malehit de Deu* siguié'l posat diumenge avant-passat en aquest centre.

Tots els personatges, sens excepció, s'identificaren en sos papers; el senyor Basora, en el protagonista estigué en molt bon lloc. «Longinos», per lo senyor Ferré (A), trobà un fidel interpretador. Cooperaven amb distinció els senyors Guasc, Ferran, Durán, Cort, (S), Nolla, Masdeu, nois Serra, Armengol, Masdeu (S) Sentís i Crós.

El públic molt nombros aplaudí en tots els actes.

«Patronat del Obrer.» Amb nombrosa concurrència posaren en escena 'l drama den S. Roig, *Fratricida* i la sarsuela *La troballa*.

El drama siguié molt ben executat pels senyor Ramón, Baiget, Vilaró, González, Viscarrues, Roig, Miró i Andreu.

Hospitalet del Llobregat.—«La Harmonia.» El prop-passat diumenge tingué lloc una festa a càrrec del «Chor infantil Dr. Robert.»

Se cantaren cançons dels mestres Comella Freixas, Millet i alguna de popular, que junt amb les de gimnasia rítmica den Dalcroze feren la delícia de la molt nombrosa concurrència. Els nens Perelló i Imbierre recitaren molt bé dues poesies i el senyor Diví pronuncià un discret discurs en elogi de la transcendència cultural de la festa.

Per bella finalització se representà la sarsuela *La competencia*, prenent'hi part tots els nens i nenes del chor i agradant de debò.

Es imprescindíble una coral felicitació al mestre-director senyor Voltas i a la gentil pianista senyoreta Coll.

Sitges.—«Casino del Prat.» Les funcions dominicals que hi dona una companyia que dirigeix el veterà actor Armengol Goula, son molt celebrades.

S'ha representat la comedia en tres actes, den Pitarrà, *L'Hereuet*; el drama d'Iglesias *El cor del poble* i la pessa den Grau *Un marit gelós*.

El Teatre Català, traduït al Espanyol.

Madrid.—Al «Teatro Español», s'han reprès les representacions de *La Reyna joven*, de Guimerà, traducció de Rafael Marquina, havent-se donat ja la 41 representació.

En Jaume Borràs s'ha presentat de nou. El públic qu'acostuma a deixar desert el teatre municipal, ha demostrat les seves simpaties per el nostre Jaumet, ocupant casi totes les localitats. En Borràs, completament restablert, feu a maravella un drama d'Echegaray, per lo que fou aclamat estrepitosament en diferents passatges. Al acabar l'obra el teló es tingué d'aixecar set o vuit vegades en honor del comediant català.

Dimars varen rependres les representacions de *El Místico* amb l'èxit de les altres vegades. Avui en Jaume Borràs, a Madrid es l'actor del dia.

Al «Teatro Lara» s'han donat varies representacions de la comedia de Rusiñol i Martínez Sierra *Vida y Dulzura* (*Els savis de Vilatrasta*.)

Al «Coliseo Imperial» continuen les representacions de *Tierra baja*, de Guimerà, traducció Echegaray. També s'està representant amb èxit el dram d' Felu i Codina *Maria del Carmen*.

«Teatre de la Comedia.» A càrrec del elenc d'aficionats que formen la Societat «La Farándula» el dia 8 va executar-se el drama de Guimerà *Tierra baja*, on obtingueren força èxit el senyor González, que feu el «Manelic» i les senyorettes Rodríguez i Garcés.

Pòzobianco.—La companyia que dirigeix en Ramon Cabrera, en la que se hi compta com a primera actriu la Clotilde Medrano i com a primer actor l'Elisa Sanjuan, ha executat *Tierra baja* obra que ha sigut rebuda amb gran entusiasme.

Portugalete.—La companyia dels primers actors Antoni Carrascal i Aurelia Camarero, han representat el drama romàntic de Guimerà, traducció castellana de Marquina *La Reyna joven*.

Bémez.—Al Principal actua la companyia den Maaric Gil; s'han representat les obres *Tierra baja* de Guimerà i *El Místico*, de Rusiñol, amb èxit delirant.

Almadén.—El mateix Maaric Gil, amb sa companyia, en el teatre «Moderno» ha representat *Tierra baja*, com a debut de la temporada.

S'anuncia *El místico*, den Rusiñol, traducció castellana de Dicenta.

L'hora santa

Pel firmament traspassen les boires flamejantes
i un imposant misteri inonda terra i cel;
lluny s'ouen les campanes sonores i vibrantes,
que a l'oració conviden quan naix el primé estel.

Els bells desmais immòvils contemplen la grandesa.
d'aquell bell jorn que fina, en santa quietut:
boi abrigant el rostre de l'immortal Deesa,
lo marbre nú de Venus qui resta en solitud.

Els rats penats, voleien amb desigual volada,
una tant folla dança com follament dançada,
tal com si's fes basarda el toc de l'oració.

La lluna entre el brancatge, amb sa claror divina
ta testa asserenada del trovadó il·lumina,
qui cerca en l'hora santa, l'excelsa inspiració.

JOSEP FIGUERAS S.

Avui repartim el plec VII (16 planes) de la comedia
en tres actes den Josep Morató

LA CASA DE TOTHOM

junt amb el primer folletí (també 16 planes) de la po-
pular comedia den Martí Gial

LA SANTA

la primera edició de la qual està de temps agotada. L'
èxit sorollós d'aquesta obra ens estalvia propagandes.
Basti apuntar-ne el títol per a comprendre com s'hon-
ra i enriqueix amb ella la Biblioteca de *La Escena Ca-
talana*.

Els amics de la Revista, enterats dels nostres propò-
sits de editar

LA SANTA

ens donaven pressa perquè'n comencéssim la publica-
ció. Els complavem amb molt gust, prometent-los que
no serà pas aquesta la darrera sorpresa agradable que
preparem.

Entre les produccions que's proposa representar la
Vitaliani així que's lliure del domini den Franqueza,
figuren els següents títols:

«La Reina jove», den Guimerà, «Joventut», de
l'Iglesias, «La senyoreta», de l'Apeles Mestres i «La
Mare», de Rusiñol.

Fem vots per a poder aplaudir aviat aquestes obres
interpretades per la eminent actriu italiana.

Les presents circumstancies en que les Normes Or-
togràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans comencen
a aplicar-se,—son ben propícies a la publicació de un
llibre que acabem de rebre. Se tracta de un novíssim
Vocabulari on s'hi consignen tota mena d'exemples
pràctics. El qual, ordenat i anotat per un escriptor
competent com és en Rovira i Virgili, ha vingut ha
prestar el gran servei de resoldre la majoria de dubtes
ortogràfics, fins a les persones menys enteses en ma-
teries filològiques.

Es hora, verament, de procurar la correcció orto-
gràfica, no sols en les relacions particulars, sinó, de
manera principalíssima, en els diaris, Revistes i revis-
tetes que s'editen a Catalunya. I com sia que per a
consequir aquest objecte no basta la bona voluntat, el
manual den Rovira i Virgili esdevindrà popular din-
tre pocs dies. Evitarem així que certs subjectes, po-
sats a fer-se l'enterat, escriguin *tau-la* i *logaritz-me*,
com ja se'n registraven cassos equivalents i públics.

La cassa Antoni Lopez, editora de la *Novíssima Or-
tografia Catalana* ha tingut una bona pensada contri-
buïnt a fer desaparèixer els dubtes i confusions que ja
s'insinuaven altre cop.

Supigut es que un dels aficionats que més se distin-
geixen en els escenaris de nostres Societats recreati-
ves es en David Miquel.

Doncs aquest actor, que actualment fa les delícies
dels concurrents al «Esbart Artístic», ha tingut el bon
gust de triar per a la funció de son benefici, la hermo-
sa comedia en quatre actes den Pous i Pagès *En Joan
Bonhome*, que se representarà demà diumenge amb
tota la comparsa i detalls que son argument re-
clama.

Nosaltres opinem que quan d'una cosa no se'n diu
tota la veritat, es que's diu mentida.

Això passa amb el senyor «Gacetilla» de *El Liberal*,
a qui nosaltres que som aimants de posar les coses en
clar, li dirigim aquesta nova i al mateix temps la reco-
manem als que com el tal redactor, amb *tota la bona fe*
procuren sempre veure les coses enterbolides.

Diu així el solt a que contestem:

«Según «La Veu de Catalunya» nos hizo saber, el em-
presario del Principal, señor Franqueza—no confundirle con
nue tro revistero de toros porque se ofendería... nuestro
revistero de toros,—ha impedido que la señora Vitaliani re-
presentara *La reina jova* del gran Guimerà, cosa que l'ac-
triz se proponía hacer.

»Esto ha indignado a los admiradores de Guimera hasta
el punto de que el «Sindicat d'Autors Dramàtics», reunido
en Asamblea magna, «va acordar per unanimitat consignar
en acta la seva més enèrgica protesta per la grollera con-
ducta observada per l'empresari del teatre Principal.»

»Y es lo gracioso del caso que nadie tiene razón, no ya
para llamar «groller» al empresario del Principal, sino ni
siquiera para molestarse.

»Es cierto que el señor Franqueza ha impedido que la
Vitaliani represente *La reina jova*; pero es cierto también
que el señor Guimerà, y como presidente honorario del
«Sindicat», precisamente, tiene prohibido al empresario
del Principal representar obras suyas.

»Por lo cual Franqueza dice que mientras Guimerà no le

permita representar obras suyas, él tiene que impedir que se representen.»

No, senyor «Gacetilla», el senyor Guimerà no ha prohibit que el tal empresari pugui representar «La reina jova» en italià; el senyor Guimerà i tot el Sindicat li han prohibit la representació de obres catalanes, i en prova d'això que, no fa pas gaire, la Cobena va representar «La Madre» al Principal, i en Rusiñol no hi va tenir res que dir, ni l'empresari va trobar-hi inconvenient.

Si en Franqueza pretenia lo que diu: perquè va fer demanar permís an en Guimerà per a que la Vitaliani posés «La reina jove» en italià?

Perquè va anunciarla en els cartells de temporada i en les «gacettes suplicades» dels diaris?

Aquesta es l'acció grollera; que després de comprometre a la Vitaliani amb el públic, surti l'empresari amb el «deu lo guard» de que «no vui deixar fer l'obra en italià si no'm deixen representar les catalanes.»

Això ho podia haver dit abans i evitava un mal pa per als traductors, a la Vitaliani i al propi Guimerà.

Ho veu clar ara, senyor «Gacetilla»?

Aixís es com deu explicar-ho als seus lectors, dihent tota la veritat i no fragmentant la qüestió.

I sapiga que'ls catalans tenim un modisme, que diu: *Les coses clares... i el xacolata espès.*

CORRESPONDENCIA

J. Buñach: (Figueras.) Les obres valen el preu que indiquen les cubertes. Prenent tota la col·lecció fem un 25 per cent de descompte.

C. Canudas V: Versos a la Xirgu?... Doncs miri, va un fragment para solaz dels aficionats an aquesta secció.

«Tens els llavis de coral
y les dents son de marfil.
I un gènit mol natural
i un caràcter varonil.
Quan estàs a l'escenari
jo't contemplo entusiasmat
me tens enamorat
ab son talent extraordinari
la teva veu de canari
y els colors que Deu ta dat.»

Això dels colors els deu an en Pepito, perquè *su marido es tintorero, sabe usted?* I queda complascut el senyor Canudas per primera i última vegada.

A. Pamies: (Reus.) La obra que reclama està agotada, així ens ho acaba de comunicar el seu autor.

P. D. R: Les protestes deuen dirigir-se a *El Poble Català* o a *La Veu de Catalunya*, que son els diaris més indicats.

P. C. X: Deixi'l dir an aquell senyor; hi ha tanta diferencia del *Hereuet* a *En Joan Bonhome* com de la Balestroni a la Xirgu.

Un lector: N'hi ha molts de Capdevilas i pocs de bons, però que siguin descendents del gran Jaume Capdevila sols hi ha en Jaume i en Ferràn.

J. Puig Realp: Això ho sabrà comprant la *Nova Ortografia* que acaba de publicar en Rovira i Virgili, que conté un *Vocabulari* interessantíssim. Val sis rals i està de venda en nostra Administració.

P. Cos: A vostè també li convé adquirir la *Nova Ortografia*. Son sis rals molt ben gastats.

D'ADMINISTRACIÓ

Recordem una vegada mes a nostres abonats que estant pendents de pago, que se serveixin posar-se al corrent en nostra Administració abans de finir l'actual trimestre.

Ens hem vist precisats a retirar la revista als senyors:

LA ESCENA CATALANA

Lluís Alsina, de *Castellfollit*. Josep Albià, de *Seo d'Urgell*. Josep Casas, de *Ribas*. Jaume Danés, de *Olot*. Jaume Jubany i Bonet, de *Arenys de Mar*. Joan Juncosa, de *Porrera*. Josep Miracle, de *La Riera*. Felip Maymó, de *Bellmunt*. Jaume Pallàs, de *Garcia (Mora)*. Josep Pardos, de *Castell Sant Fernando*. Figueras. Daniel Pujol, de *Tremp*. Llorens Torres, de *Vich*. Salvi Valenti, *(en donde se halle.)*

Preguem als ex-alonats senyors Joan Pons, actor *(de San Martí)*. Josep Bofill, actor *(de Barcelona)*. Carme Vendrell, actriu *(de Barcelona)*. Josep Cuyàs, actor *(de Barcelona)*. Salvador Riera, apuntador *(de Barcelona)*, que se serveixin passar per aquesta Administració per a arrenjar amistosament unes petites diferencies qu'hi ha entre ells i nosaltres.

TEATRE DE NOIS

Colecció de 12 comedies infantivols, escrites en vers, per A. DE RIUS VIDAL.

EL CAMI DEL CEL. Drama en un acte, per sis noies.

EL BAILET DE LA MASIA. Comedia en un acte, per 6 noies.

LA ENJOGUASSADA. Monòlec, per noia.

EL QUARTO DE LES RATES. (Agatat.)

ELS NOIS PORUCS. Comedia en un acte, per 3 noies y 4 noies.

QUAN SERÉ GRAN. Monòlec, per noi.

LES BONES OBRES. Comedia en un acte, per 7 noies.

UN LLAMINER CASTIGAT. Diàlec còmic en un acte, per 2 noies.

NOBLESA D'ÀNIMA. Comedia en un acte, per 8 noies.

EL REIET DE CASA. Monòlec, per noi.

VOSTÈ, SENYOR GALAN. Diàlec còmic en un acte, per 2 noies.

AUCELLETS FORA DEL NIU. Drama en un acte, per 5 noies.

PREU: 1 RAL CADA COMEDIA.

LA SEMANA ENTRANT
EL SUPLEMENT DE
LA ESCENA CATALANA
AMB L'OBRA
JORDI ERIN

Se recomana l'adquisició de les següents obres:

Poesies humoristiques—Colecció de composicions pera recitarse en vetllades literaries, reunions particulars, etc.—
Preu: Una pesseta.

Les cent millors poesies de la llengua catalana.—Preu: Una pesseta.

Coses del avi—Poesies iocoses de l'Avi Riera.—Preu: 50 cèntims:

Gra y palla—Poesies festives de Serafi Pitarra.—Preu: 50 cèntims:

La salsa del amor—Colecció de composicions humoristiques, de C. Gumà.—
Preu: 50 cèntims:

Íntimes—Colecció de poesies, de Emili Giral.—Preu: Una pesseta:

Poesies d'Àngel Guimerà—Preu: 4 ptes:

La imatge de Deu a trossos—Singulars y festives poesies, descrivint El nas, la boca, les mans, les orelles, el ventre, El bigoti, Els ulls, El cap, y la veu, per Josep M. Codolosa. Preu: 50 cts:

Poesies festives y satíriques—del Rector de Vallfogona.—Preu. 2 pessetes:

Poesies—de Francesc Mateu Preu: 50 cts.

Garba literaria—Composicions en vers, de J. Duràn y Vila.—Preu: 50 cèntims:

De tota mena.—Colecció de poesies, moltes d'elles propies pera recitar en vetllades populars, per Emili Giral.
preu: 1'50 ptas.

De venda en nostra Administració (Plassa del Pi, num. 5.)

Comedies sense dama que recomanem per boniques i morals.

EN UN ACTE (DE A. SALTIVERI)

En Tasta Olletes, (2 homes.) Un ral.

Un mort ressucitat, (6 homes.) „

Un Tenorio a trossos, (5 homes.) „

Gras i magre, (5 homes.) „

Les mitjes de la Paula, (9 homes.) „

L'Exemple, drama, (4 homes.) Dos rals

L'últim anglès, (9 homes.) „

La família Picarol, (9 homes.) „

NOVÍSSIMA

Ortografia Catalana

Vocabulari Ortogràfic

SEGONS LES «NORMES DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS» I LES OBRES I TREBALLS DELS MILLORS FILÒLEGS, ORDENAT I ANOTAT PER A. ROVIRA I VIRGILI

PREU: 1'50 PESSETES

La Escena Catalana

Revista Teatral.—Surte cada dissabte

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Un trimestre. 2 pessetes.—Un any: 7'50 pessetes

NÚMERO SOLT: 15 cèntims.

Pago a la bestreta

Redacció y Administració: Plassa del Pi, 5.—Barcelona

